

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: S. B., narozený X, státní příslušník X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14. 6. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-749/BA-BA07-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-749/BA-BA07-BA06-PS-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 82 Kč na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 31. 5. 2024 proběhla kontrola totožnosti žalobce, při níž žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti, pouze fotografii z telefonu. Žalobce byl proto zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Dne 1. 6. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobce na dobu 2 let. Poté dne 3. 6. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-749/BA-BA07-BA06-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 29. 11. 2024.

II.

Žaloba

2. Žaloba ve svém úvodu obsahuje výčet ustanovení právních předpisů, jejichž porušení se měl žalovaný při svém rozhodování dopustit. Především spatřoval žalobce rozpor postupu žalovaného s ustanoveními § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 46 a § 47 zákona o azylu, ale především čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 9 směrnice EP a Rady 2013/33 EU ze dne 26. 6. 2013. Dále žalobce nesouhlasil s posouzením možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle názoru žalobce v tomto směru vycházel žalovaný z nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy především nebyly reflektovány podstatné okolnosti případu. Žalovaný se aplikací zvláštního opatření zabýval velmi obecně a rozhodnutí v této části působilo šablonovitě. Žalovaný především neprovedl výslech žalobce a vycházel pouze z informací shromážděných v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Žalobce také uvedl, že na území ČR pobývá od 25. 5. 2024. Do ČR přijel se svým dlouhodobým partnerem, a to proto, aby zde podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu hrozící vážné újmy v zemi původu pro svou sexuální orientaci. Žalobce byl v loňském roce brutálně napaden svým strýcem, rodina mu vyhrožuje a žalobce oprávněně nemá důvěru, že by mu ázerbájdžánské orgány poskytly potřebnou ochranu. Žalobce také dodal, že nepáchal na území ČR žádnou trestnou činnost, pouze zde po určitou dobu pobýval „nelegálně“. Žalobce také dovozoval splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření, jelikož může pobývat v pobytovém středisku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a být tak k dispozici správním orgánům. V ZZC je žalobce zajištěn i se svým partnerem, kdy se obává negativních a agresivních reakcí dalších zajištěných. S partnerem v ZZC svůj vztah skrývají, aby se vyhnuli posměškům, vulgaritám i agresivnějším reakcím. V této souvislosti žalobce také zdůraznil, že zajištění je krajní možností řešení jeho situace. Dále shledal žalobce nedostatečně odůvodněnou i samotnou délku zajištění, která vzbuzuje pocit svévole žalovaného při jejím stanovení. Nad to žalobce uvedl, že se rozhodl s partnerem odcestovat do ČR a zde podat svou žádost o azyl. Svou skutečnou identitu před správními orgány nijak netajil, spolupracoval a vysvětlil i své obavy z návratu do země původu. Rozhodně nesouhlasí stvrzením žalovaného, že z jeho výpovědi vyplývá, že je pro něj Ázerbájdžán bezpečnou zemí. Za zavádějící považoval žalobce i závěr žalovaného, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky, včetně matky a sourozence. Žalobce má na území ČR svého partnera, který je pro něj nejbližším člověkem. Naopak rodina v domovské zemi se mu zcela

odcizila, vyhrožuje mu zabitím. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 6. 2024 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení nedopustil. K námitkám žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění. Žalovaný má tedy za to, že nepřekročil a nezneužil meze správního uvážení, v rozhodnutí zohlednil individuální okolnosti případu a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Odůvodnění doby zajištění, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, navíc dle žalovaného nijak nevybočuje z ustálené praxe, která je rovněž přijímána soudy. Nemožnost uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu považoval žalovaný za dostatečně odůvodněnou na str. 2 napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že přezkoumatelným způsobem uvedl skutečnosti, které nenasvědčují tomu, že by se vytýkané jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny všechny podmínky. Dále žalovaný poukázal na to, že v průběhu svého pobytu v Maďarsku se žalobce nesetkal s žádným problémem. Dle názoru žalovaného žalobce činí vlastní subjektivně podbarvené úsudky, aniž by měla tato prohlášení objektivní odraz v realitě. Na základě takovýchto dovozených úsudků pak připisuje většinové maďarské populaci chování k homosexuálně orientovanému člověku. Stejně zkušenosti mohl žalobce dojít i v ČR, proto dle názoru žalovaného nelze takové stanovisko přijmout jako validní a nezpochybnitelné. Žalobce nevyjádřil podle žalovaného žádné podstatné námitky proti azylovému řízení v Maďarsku ani proti samotnému pobytu v Maďarsku, respektive nevyjádřil žádné námitky. Vůči systémovým nedostatkům jsou námitky poprvé uplatněny až v žalobě. S ohledem na výše uvedené není dle přesvědčení žalovaného Maďarsko státem, o němž lze a priori předpokládat, že by v něm docházelo k systémovým nedostatkům při azylových řízeních dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo v souladu s § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je zde potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38).
8. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Protože nelze vyloučit věcné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tím i delší dobu tohoto řízení, zvolil dobu 180 dnů. Nad rámec toho neuvedl žádné další úvahy.
9. V tomto ohledu je pro soudní přezkum podstatné, že stanovení doby zajištění spadá do správního uvážení žalovaného (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Z hlediska výslovných zákonných kritérií soudního přezkumu se tak soud zabýval tím, zda žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení či zda jej zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
10. Nic takového konstatovat nelze. Stanovená doba 180 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině obстоjí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Povinností žalovaného je ostatně průběžně vyhodnocovat situaci a zkoumat, zda trvají důvody pro zajištění. Pokud by tedy řízení o žádosti žalobce trvalo kratší dobu než 6 měsíců, žalovaný musí odpovídajícím způsobem reagovat, případně i žalobce přezajistit, nebo bezodkladně propustit (§ 46a odst. 10, 11, 13 zákona o azylu). Stanovením nejdelší přípustné doby zajištění tedy žalovaný nezneužil své správní uvážení.
11. Přes výše uvedené dospěl soud k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. V rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023 Ministerstvo vnitra nemůže stanovit dobu nejdelší dobu zajištění 180 dnů pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců. Rozhodnutí o stanovení doby zajištění na 180 dnů je podle Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné, pokud žalovaný neuvedl žádné další podrobnosti a úvahy o tom, proč se (v rámci svého správního uvážení) domnívá, že řízení o žádosti žalobce bude trvat právě 6 měsíců.
12. Nynější případ žalobce je s věcí souzenou pod sp. zn. 9 Azs 38/2024 (u KS v Plzni pod sp. zn. 33 A 18/2023) zcela srovnatelný. Nadto zdejší soud postupoval podle závěrů výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu opakovaně (rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 7/2024-44, 35 A 9/2024-16 a 35 A 10/2024-17).
13. Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 posoudil odůvodnění žalovaného jako nepřezkoumatelné. Krajskému soudu nejsou

známa rozhodnutí, která by totožnou otázku řešila odlišně, takže jsou pro něj aktuálně směrodatné závěry rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50.

14. Protože otázka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výroku o stanovení doby trvání zajištění je oddělitelná od ostatních otázek nastolených žalobou, soud zvážil, zda je třeba se k nim vyjadřovat.
15. Zabývat se oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní námitky) bezpředmětnými v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. V souzené věci není třeba se zabývat zbylými otázkami, protože vedlejší část výroku o stanovení doby trvání zajištění není samostatná a oddělitelná od hlavní části výroku, tj. části výroku o zajištění žalobce. Naříkané rozhodnutí tedy nelze zrušit jen v části výroku o stanovení doby trvání zajištění a je třeba je zrušit v celém rozsahu výroku. Zrušením rozhodnutí o zajištění pak vzniká bezodkladná povinnost propustit žalobce ze zajištění; žádné další správní řízení ve věci zajištění se nevede [§ 46a odst. 6, 13 písm. c) zákona o azylu].
17. Vyřešení zbylých otázek nastolených žalobou tedy nemá význam pro další řízení, protože žádné další řízení se nepovede. Žalovaný nemá kde odstranit nedostatky svého rozhodnutí. Oproti tomu žalobce uspěl v plném rozsahu a více uspět nemůže.
18. S ohledem na výše uvedené důvody soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení se skládá z hotových výdajů na poštovní služby ve výši 82 Kč (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 3. července 2024

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

